अनन्यचेताः सततं यो मां स्मरति नित्यशः । तस्याहं सुलभः पार्थ नित्ययुक्तस्य योगिनः । ११६५
मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतं । नाप्नुवन्ति महात्मानः संसिद्धिं परमां गताः ।
आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्त्तिनोऽर्जुन । मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ।
सहस्रयुगपर्य्यन्तमहर्यत् ब्रह्मणो विदुः । रात्रिं युगसहस्रां तां तेऽहोरात्रविदो जनाः ।
अव्यक्तात् व्यक्तयः सर्व्वाः प्रभवन्त्यहरागमे । रात्र्यागमे प्रलीयन्ते तत्रैवाव्यक्तसंज्ञके ।
भूतग्रामः स एवायं भूत्वा भूत्वा प्रलीयते । रात्र्यागमेऽवशः पार्थ प्रभवत्यहरागमे । ११६०
परस्तस्मात्तु भावोऽन्योऽव्यक्तोऽव्यक्तात् सनातनः । यः स सर्व्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ।
अव्यक्तोऽक्षरइत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिं । यं प्राप्य न निवर्त्तन्ते तद्धाम परमं मम ।
पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया । यस्यान्तःस्थानि भूतानि येन सर्व्वमिदं ततं ।
यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिञ्चैव योगिनः । प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ ।
अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणं । तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः । ११६५
धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः षण्मासा दक्षिणायनं । तत्र चान्द्रमसं ज्योतिर्योगी प्राप्य निवर्त्तते ।
शुक्लकृष्णे गती ह्येते जगतः शाश्वते मते । एकया यात्यनावृत्तिमन्ययावर्त्तते पुनः ।
नैते सृती पार्थ जानन् योगी मुह्यति कश्चन । तस्मात् सर्व्वेषु कालेषु योगयुक्तो भवार्जुन ।
वेदेषु यज्ञेषु तपःसु चैव दानेषु यत् पुण्यफलं प्रदिष्टं । अत्येति तत् सर्व्वमिदं विदित्वा योगी परं स्थानमुपैति चाद्यं ।
इति श्रीमहाभारते भीष्मपर्व्वणि भगवद्गीतापर्व्वणि भगवद्गीतासूपनिषत्सु श्रीकृष्णार्जुनसंवादे महापुरुषयोगो नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ भीष्मपर्व्वणि तु द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ३२ ॥

॥ भगवानुवाच ॥ इदन्तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे । ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् । ११७०
राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमं । प्रत्यक्षावगमं धर्म्म्यं सुसुखं कर्त्तुमव्ययं ।
अश्रद्दधानाः पुरुषा धर्म्मस्यास्य परन्तप । अप्राप्य मां निवर्त्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ।
मया ततमिदं सर्व्वं जगदव्यक्तमूर्त्तिना । मत्स्थानि सर्व्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ।
न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरं । भूतभृत् न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः ।
यथाकाशस्थितो नित्यं वायुः सर्व्वत्रगो महान् । तथा सर्व्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय । ११७५
सर्व्वभूतानि कौन्तेय प्रकृतिं यान्ति मामिकां । कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहं ।
प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि पुनः पुनः । भूतग्राममिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्वशात् ।
न च मां तानि कर्म्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय । उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्म्मसु ।
मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः सूयते सचराचरं । हेतुनाऽनेन कौन्तेय जगद्विपरिवर्त्तते ।
अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनुमाश्रितं । परं भावमजानन्तो मम भूतमहेश्वरं । ११८०
मोघाशा मोघकर्म्माणो मोघज्ञाना विचेतसः । राक्षसीमासुरीञ्चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ।
महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः । भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययं ।